

[Grønning.]

ærede Minister regner med ca. 11 000 Stk. Hornkvæg over 2 Aar, ca. 5 000 Stk. Hornkvæg paa 1—2 Aar og ca. 26 000 Kalve paa 1/2 til 1 Aar. Denne Beregning er foretaget paa Grundlag af Indberetning over Tabet af Hornkvæg under Epizootien i 1926—27. Det store Tab af Kalve er meget paafaldende. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om det Tab, der er indberettet vedrørende Tab af Kalve, ikke ogsaa omfatter Kalve under 6 Maaneder og nedad. For hvis det er Tilfældet, vil der ikke blive Brug for 1,3 Mill. Kr. som foreslaaet til Erstatning for 26 000 Kalve; hvis kun Kalve over 6 Maaneder medregnes, vil Beløbet blive reduceret ganske klækkeligt. Efter min Erfaring, der stammer fra fire forskellige Epizootier, er Dødeligheden mellem Kalve paa 1/2—1 Aar ganske forsvindende. Jeg tror derfor, at Ministeren, naar han har sat 1,3 Mill. Kr. af til Dækning af Kalve, vil tjene mindst 1 Million derpaa. Jeg anbefaler den højtærede Minister og det ærede Udvalg at overveje, om der ikke var Mulighed for at flytte en Del af de Penge, som her er ansat til Dækning af Kalve, over til Køerne, altsaa til Hornkvæg over 2 Aar, saaledes at man derigennem kunde opnaa en bedre Dækning for de mere aktive Dyr. En saadan Dækning vil være i høj Grad paakrævet, idet 200 Kr. jo kun i ringe Grad dækker selve Tabet af Dyret, hvortil saa kommer Driftstabet.

Om Driftstabet vil jeg gerne sige, at det er langt større, end Folk i Almindelighed antager. Jeg har 3 Tal fra en af de kontrollerende Dyrslæger for et af de store Mælkerier her i København, og han har oplyst, at han, efter at Desinfektion var foretaget, paa 3 forskellige Gaarde har maattet foretage følgende Udsættelser: 1 Gaard med 218 Køer — 110 udsat, 1 Gaard med 54 Køer — 34 udsat, og 1 Gaard med 60 Køer — 40 Køer udsat. Selv om denne Udsættelse ikke er varig — en Del af Dyrene bliver producerende Dyr igen —, vil enhver heraf kunne forstaa, hvilket overordentlig stort Driftstab her er Tale om, og jeg henstiller derfor, at man ogsaa tager en Erstatning for selve Driftstabet op til Overvejelse.

Petersen (Røj): I Lovforslaget angaaende Dyr, der dør som Følge af Mund-og Klovesygen, hvorefter Staten yder Erstatning for Dyr, der dør eller bliver slaaget ned inden 8 Uger, efter at Desinfektionen efter Sygdommens Konstatning er foretaget, finder jeg, at man overser et vigtigt Punkt. Mange Landmænd havde Dyr,

der paa Grund af Sygdommen var blevet forringet i en saadan Grad, at de næsten var værdiløse, men da der endnu ikke var fremkommet noget, der kunde give Haab om Erstatning for døde Dyr, valgte man ofte at lade Dyrene leve for om muligt at indvinde en Smule af Tabet. Det endte med, at man i de fleste Tilfælde maatte sende Dyrene til Destruktion alligevel og maatte nøjes med at faa en halv Snes Kroner eller lidt mere for hvert. For manges Vedkommende var den i Forslaget omtalte Frist paa 8 Uger længst overskredet. F. Eks. har en Gaardejer i Sønderjylland ladet i alt 9 Køer gaa til Destruktion, men først over 3 Maaneder efter Sygdommens Konstatning, idet han først gjorde alt for at redde Dyrene.

Det vilde ikke være retfærdigt, hvis der i et saadant Tilfælde, til hvilket der sikkert kan føjes mange lignende, ikke skulde ydes Erstatning. Man vilde ellers give nogle Landmænd en stor Fordel og fuldstændig udelukke andre. Det rigtigste vilde være at gøre den omtalte Frist mindst 1 Maaned længere, i alt Fald for deres Vedkommende, der havde Sygdommen før Nytaar, da man først efter dette Tidspunkt nogenlunde sikkert kunde regne med en Erstatning for døde Dyr.

Desuden maa der tages Hensyn til de Landmænd, der i Forvejen havde forsikret i private Kasser. Disse skal naturligvis ikke straffes, fordi de har vist det Initiativ selv at sørge for Forsikring, men skal have deres Erstatning som andre. I modsat Fald vilde man opnaa at slaadisse private Kasser i Stykker, da jo saa ingen for Fremtiden, naar man kan faa af Staten, vil tegne privat Forsikring.

Jeg maa fremføre, at det særlig for Sønderjyllands Vedkommende drejer sig om at faa en længere Tidsfrist. Her optraadte Sygdommen først og var som Følge deraf særlig ondartet, medens den i det øvrige Land — som det sker ogsaa med andre Sygdomme — er aftaget noget i Styrke, og her havde man langt mindre Haab om Erstatning end i det øvrige Land.

Jeg vil derfor henstille, at den i Forslaget anførte Tidsfrist forlænges med 6—8 Uger. Ligeledes henstiller jeg, at der i Fremtiden stilles Vaccine til Raadighed gratis eller til en lille Pris, saa at nye Epidemier kan standses i Tide, da det jo er en Ulykke, som rammer hele Samfundet, direkte og indirekte.

Jørgen Gram: Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger i Fortsættelse af